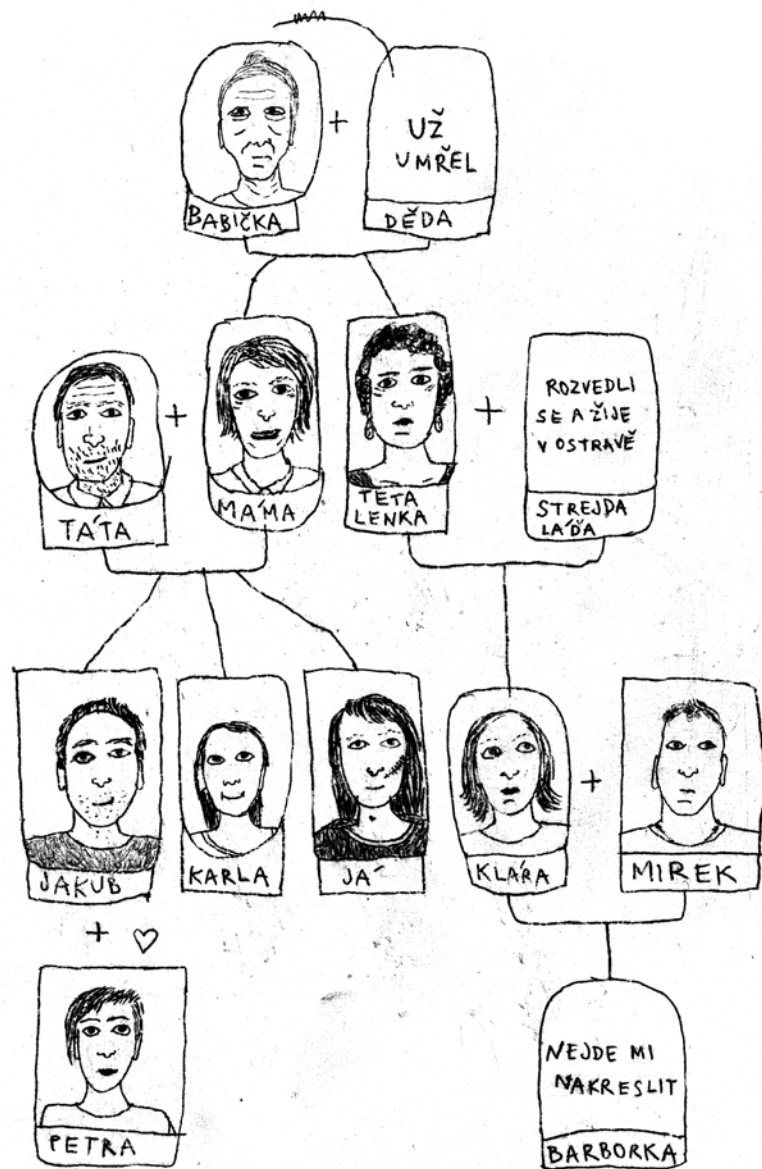

LIDI, CO BYCH ZACHRÁNILA (KDYBY BYL KONEC SVĚTA)

1. MAĀMA
2. TÁTA
3. ROBERT
4. JAKUB
5. KARLA
6. LINDA
7. ZUZ
8. RÓZA
9. DANIEL

LIDI, CO NEZACHRÁNÍM

1. KAPROVÁ - fyzika
2. RUML - nutí mě přezouvat
3. PONĎELÍČKOVÁ - šikanovala mě na zš
4. SOUKUPOVÁ - natoukaná náha
5. TŮMOVÁ
6. HRABÁK - smrdí
7. DANIELOVA MATKA
8. HORÁČKOVÁ ZE 3. PATRA - furt vysírá

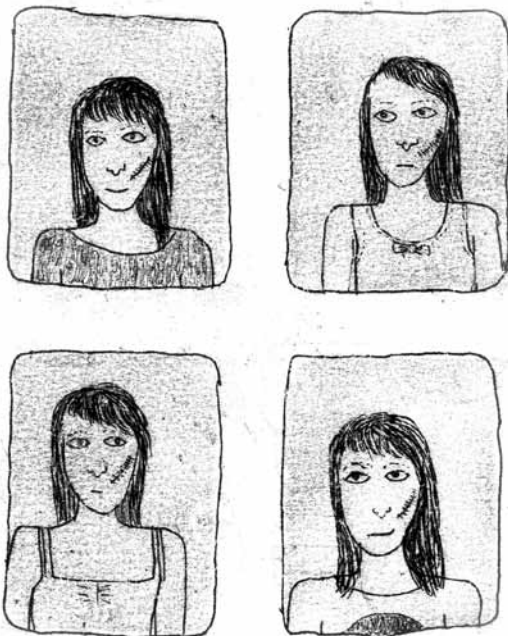
Brno 2011

PETRA
SOUKU/
POVÁ
MARTA
V ROCE
VETŘEL/
CE

© Petra Soukupová, 2011
Illustrations © Nikola Hoření, 2011
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2011
ISBN 978-80-7294-521-4

Pro Tomáše

Neděle 1. září

Ráno po tý sangrii špatně, ale donutit se a vstát k společný snídani.

Píše Linda, jestli je mi taky tak zle jako jí, řekla bych, že jo. Píše znovu, rodiče ji berou na sváteční oběd, bojím se, že bude zvracet. Sou večery, kdy Linda není ani trochu nudná.

Obvyklý nedělní program. Hádka při snídani s Karolínou, která chce jíst a poslouchat při tom empétrojku. Přijde se sluchátkama, hrozně jí to řve, oba rodiče se do ní začnou navážet. Byla bych ráda na její straně, ale chová se jako blázen, tak nic. Mě si nikdo nevší má, sem neviditelná, tak to má být. Po snídani za babičkou, celorodinně, ovšem kromě Kuby, ten nemusí, protože tu prostě není, co na tom, že bydlí při cestě, on se nemusí prudit půl dne v autě a pak tam. Že bych zůstala doma já, nemyslitelný.

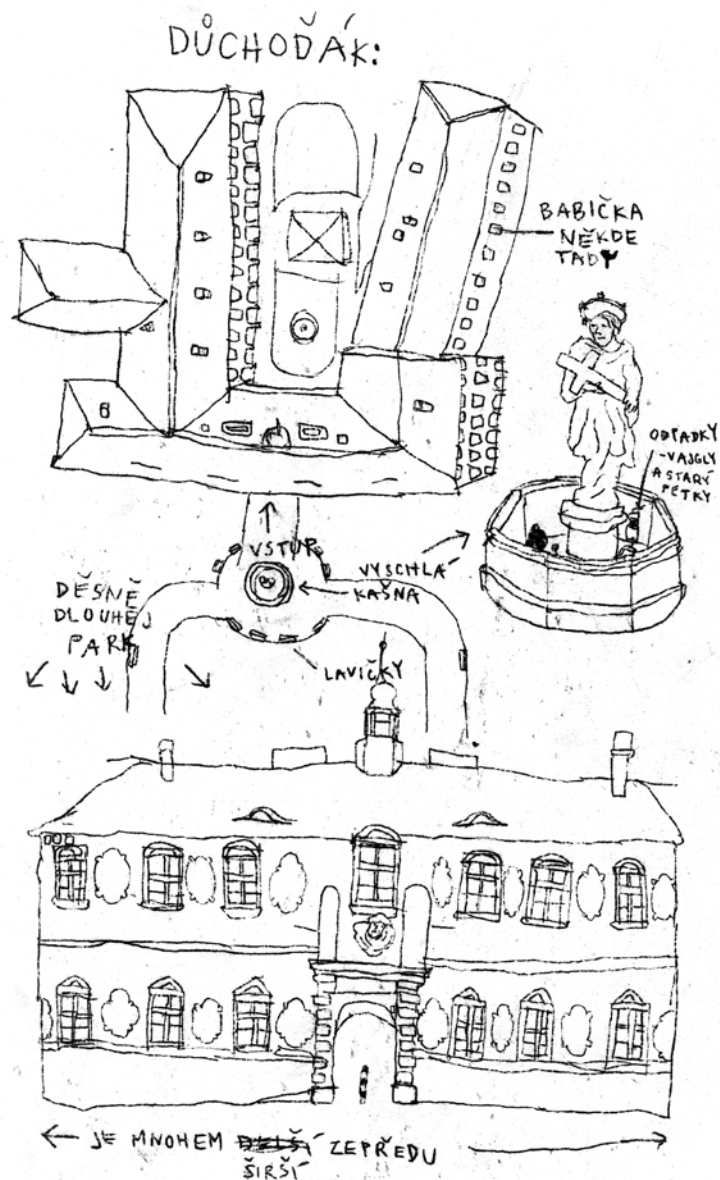
Babička už tu třeba dlouho nebude, tak nebuď líná, řekne máma a má pravdu, tak nejsem, a jedem, jako dítě, připoutaná vzadu, sestra s empétrojkou, já bez, chyba, poslouchat, jak rodiče poslouchají český rozhlas dvě, samý kecý, a bavěj se o tom, jak musej uklidit sklep.

Když dojedem, další hádka rodičů s Karlou, sestře zřejmě sluchátka přirostly k hlavě.

Vystoupíme, vedro. Než dojdeme parkem k zámečku, sem zpotená, mokrý kola v podpaží, nechápu to; i když sem hubená, proč se tolik potím, proto nosím skoro jenom černou nebo bílou, ty nemáš ráda barvy? zeptala se mě máma jednou. Mám.

V parku několik dalších rodinek, všichni ve stínu, stařenky s holema. My ale dovnitř, spíš jenom přání, že by babička mohla vstát. Vevnitř chládek a smrad. Sípavej dech. Boty vržou na linu. Jdeme a mlčíme, a když už se něco řekne, tak šeptem. Jako kdyby ti lidi měli uši jako rysové, přitom je to přece naopak. Na babičku hulákáme.

.....

Jako pokaždý, první pohled mě skoro zabolí. Úplně mi to sevře něco vevnitř. Je strašně malinká. Nepoznává nás. Že Karolínu, to chápu, vypadá jako nějaký kluk v obřích hadrech, ale my ostatní sme pořád stejný. I přesto, že ji nepoznává, má z K. největší radost. A ona jí dá dokonce poslechnout nějakou svoji hudbu, nacpe jí ty peckový sluchátka do uší, vlastně dojemný, a pustí jí nejspíš ten svůj hip hop, vnímá to babička, *penerskej dezert, ty sráčí?* Spíš ne, protože se trochu usmívá. Pak si toho všimne máma, co K. dělá, a pošle ji ven. Zvednu se taky, ale máma na mě ne moc milej pohled, tak sedím dál.

Táta říká babičce *maminko* a vyká jí. Taky dojemný. Rodiče kontrolují, co tu má, a ukládají, co přivezli, jako kdyby na těch nutričních pitíčkách záviselo všechno, jako kdyby babička přestala hubnout, jako kdyby ji ty drinky měly zachránit.

Pak se na mě babička podívá a řekne: Julinko, od čeho máš tu jizvu? Mně vyletí ruka, nejnavyklejší, nejpřirozenější pohyb, do tknu se jí, je tam, vždycky, moje jistota, v tomhle počasí asi zčervenala. Pak mi to teprve dojde, babi, já sem Marta, mamka je Julinka.

Tím babičku zmatem, dál mlčí. Z okna vidím Karolínu, sedí se sluchátkama na lavičce a malinko se kejuje do rytmu.

Ven nejdem. Sedíme. V okně moucha, pořád dokola naráží do skla. Na vedlejší posteli další babička, sama, celou dobu se zavřenýma očima. Myslim na Roberta, jak sme se minule viděli, šla sem na oběd s holkama, všechny z něj hotový, vim, stejně se díval jenom na mě, a ostatní holky si toho všimly a pak na mě koukaly hnusně, ale mně je to jedno, protože co mi ony můžou, když sem tam jenom na léto, už brzo odejdu.

Vůbec si nedovedu představit, jak bych mohla takovouhle práci dělat natrvalo, neomezeně, každý ráno tam, se všema zadobře, ty malý šarvátky, ty křivý úsměvy, ale nemusím nic, neusmívám se na nikoho, jenom na Roberta, a teď se taky usmívám, jak na něj myslím. Vidí mě máma, nedívá se na mě hezky, v důchoďáku je to

nejspíš zakázaný, přibelhá se třetí babička, má tu taky rodinu nebo někoho, dva lidi, vypadaj výrazně starší než naši, ale vida, paní se s mamkou zná, vesnice, celej okres se zná, a paní je dokonce mladší, ale bachratá, a košile osumdesátky, hned je vidět, když je někdo z města, a já mizim ven.

Vyhnu se K., sednu si ke kašně, vyschlá, v ní odpadky. Vysnívám si, jak se mnou jednou jede za babičkou Robert, jeho autem, třeba mě i nechá řídit, až sjedem z dálnice, a půjdem tady tím parčíkem, štěstí, všichni na nás čuměj, sme totiž šťastný a hezký. Dál ta představa není, stačí mi jen dotek jeho ruky a to štěstí. Mám několik variací těchto šťastnejch chvil: jízda vlakem, hlava v otevřeným okně, vlajou mi vlasy, Robert stojí za mnou a objímá mě. Jdeme na večeři s Lindou a tím jejím Mistrem vejtahou, a Robert je zábavnej a vtipnej, a já se mám.

Domů, čtu, Havlíček — *Ta třetí*, četla sem od něj lepší věci, ale pořád je to on, baví, a venku křičej děti na hřišti, až mě ten zvuk uspí.

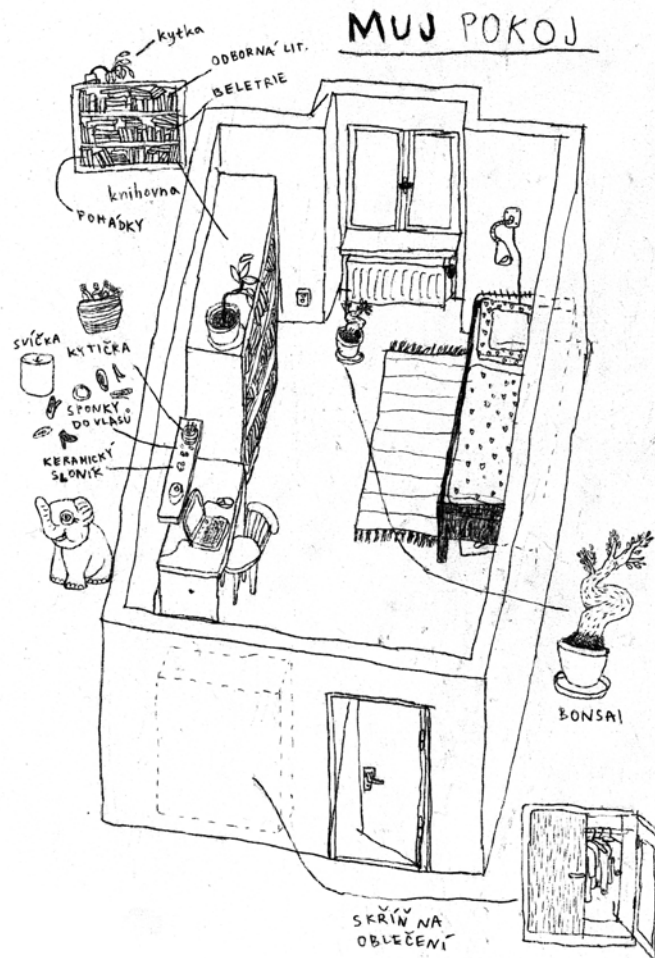
Probudim se v sedm, ven, že koupit kolu, dám si cigo. Je teplej večer, ve vzduchu ještě léto, stmívá se, smutná chvíle dne, ať už je zítra, ať už ho vidim, vida, i takhle se dá těšit do práce.

Večere ponurá, večer už nikdo nemá chuť mluvit, Kájina empé-trojka šumí, rodiče zprávy, já Havlíčka.

Už u sebe, když přijde brácha. Nevylezu, on sem taky za mnou nepřijde. Karolínó, Kuba je tu, křičí máma, vylezu, já čau, on čau, zalezu. Určitě si přišel pro nějaký jídlo. Prej že žije sám. A pak si sem nosí prádlo. Prej že má rozbitou pračku. Hra na dospělého. Blbec.

Pondělí 2. září

Ségra do školy. Je mi jí líto. Oblíkně se jako hastroš, obří kalhoty, triko, divný masivní kecky. Načůrenej výraz jako standard. Není

to lehký bejt mladej hiphoper, co když má člověk třeba dobrou náladu? Vidim, jak to tátovi vadí, ještě před dvěma rokama nejsladší princeznička, dva culíky, sukýnka a blůzka, ale mlčí, naloží ji do auta a odveze.

Vím, že takhle kouká i na mě. Naděje českýho tenisu (v jeho snech, samozřejmě), a teď tu stojím a mám džíny dole ochozený, což je podle něj snad horší, než kdybych byla Hitler, a na tašce placku Homera Simpsona. Jenže já žádná naděje nebyla, akorát táta by to nikdy nepřiznal, do konce života bude říkat, kdyby ses snažila víc, tak by to šlo. Kecy.

Ráno při snídani máma: Kubík má holku, budou se stěhovat, budou bydlet spolu. A máma je pozvala v pátek na večeři.

Vedro. Roberta vidím jenom chvilku, až odpoledne, takže den na nic, odpložit se domů, najít tam Karolínu v mém triku, který sem si chtěla vzít zítra na sebe.

Hádka s K., řekne mi: tobě je to triko krátký, kouká ti z něj břicho a to je trapný, nenosíš ho, jenom sem si ho pučila, vrátím.

Já jí: chodíš oblečená jak hastroš, to triko je ti strašně velký, si drzá, nikdy už mi nelez do pokoje a nehrabej se mi ve věcech. A náno, řeknu ještě.

Sundá si to triko a hodí ho po mně. Smrdí potem, což jí taky řeknu. Nečekaně se rozbřečí.

Vypadá to, že s pocením má v naší rodině problémy víc lidí.

Večer mi dá máma sodu, že K. nadávám. K. sedí a čumí jak budha, jako kdyby to na mě neřekla. Táta se přidá, to jsem mladá dáma, když takhle mluvím? Náno? Copak to je nějaká nadávka?

V půl dvanáctý začne *Markéta Lazarová*. Těším se na ni. Nebo, to ne, ale asi bych ji měla vidět, třeba ji nebudu muset číst...

Úterý 3. září

Usnula sem u *Markéty*, pamatuju si asi dvacet minut, strašná nuda, v noci mě probudila máma, v televizi záznam z parlamentu nebo co, v první chvíli mě to úplně vyleká, spát do postele, ráno přeleželej krk. Přesto krásnej den, na cigáru potkat Roberta, jde kouřit ven s nějakým kolegou, pozdraví mě, jako bysme se znali, tak

hezky, vesele. Kouká na mě, pořád, pořád, potom se přitom, cejtím, a neposlouchám, co mi vypráví Helenka, která na cígu se mnou. Zbytek dne už nic, po práci na pivo na zahrádku s Rózou, piva tři, rozveselená, jak si s ní rozumím, jak jí popisuju svoje pocity a ona to má úplně stejně. Jak podle jednoho pohledu poznám, že to tam je, že se to stejně stane, že prostě budem spolu, že on mě chce. Nikomu jinýmu bych to říct nemohla, abych nevypadala nafoukaně, ale Róza to má stejně.

Rozloučit se s Rózou, potkat bratra, má na krku foťák, pozér, a tu holku, malinkou a ostříhanou na kluka. Petra. Ráčkuje. Blbý, když má er ve jméně.

Po příchodu rodiče nesouhlasnej pohled. Co je, mám prázdniny, ne? A to snad znamená, že musíš pořád pít? Přemějším, co

bych řekla, za týden jít třikrát na pivo, to mi nepřipadá moc, jenže začne nějaká detektivka, táta si dá televizi nahlas, přestane vnímat, a máma si odejde čistit zuby.

Před usnutím nová scénka. Potkáváme s Robertem bráchu s Petrou a pak jdeme spolu do hospody, a brácha mě nesere jako vždycky, Petra je v klidu, je to milý setkání a Robert mě hladí po noze a pořád se mě dotýká, dívá se jenom na mě a mluvíme o tom, co si koupíme do bytu.

Pak si to zakážu. Co si vysnívám, to se nikdy nestane, to už je dlouho známý, a já chci, aby se tohle stalo. Myslim teda na to, co si zítra vezmu na sebe a co si dám k obědu. To je fuk, když to nevyjde.

Středa 4. září

Vedro, ještě asi o tři stupně víc. Ráno vyjít v tričku, a než dojdou na tramvaj, celá ulepená. A lesklá.

V práci na cígo, a tam Helena s R., ta mrcha šla beze mě, a ještě se na něj směje, otočím se a odejdu a celej zbytek pracovní doby nepromluvim ani slovo. Heleně se schválně vyhýbám. Vysnívám si, jak ji zejtra vyhoděj.

Domů, vim, že dnešek už nic nezachrání, a máma ať s ní jedu na nákup, že jí nikdo s ničím nepomůže, že já si tam jenom přespávám, ať se taky nějak podílím. Z pokoje se v tu chvíli ozve ta hrozná Karolínina hudba, tak řeknu, ať jede Karla, stejně se tu celej den válí, já byla v práci, a že odchod, chci si dát sprchu, a máma mě chytne za ruku, Kája je malá, chodí do školy, tak nebuď taková, a já jasně, ale na to, aby poslouchala hip hop, malá není, tak řeknu: a na tuhle hudbu malá není? Jenže máma neumí anglicky, tak se začne zajímat, a já se do toho vlastně nechci pouštět, tak řeknu, ať mě nechá, že se jdu vykoupat, že je mi špatně, že mám dostat menstruaci, což by i mohla bejt pravda, a máma mě teda nechá.

Když se svlíkám v koupelně, slyším, jak jde máma ke K. do pokoje, a pak zmlkne muzika. No.

Při večeři celá aféra z textů, co poslouchá K. Táta anglicky umí. Teda, ona poslouchá i český hip hop, radši ale mlčím. I tak jí daj sodu. Dívá se na mě zle.

Po večeři zalezu k sobě, čtu a přitom čet s Lindou, chystaj se s Mistrem na dovolenou, na Slovensko chodit po horách, nechci s nimi? Ani ne, dík. Čet taky s Filipem, kterej na odporným českým ovoce (jablek?) někde v prdeli, jak mi to líčí, sbalila bych se po tejdnu a jela bych zpátky. Do pokojíku přijde K. a řekne mi, že sem svině.

Já: uber.

K řekne, že doufá, že mi taky vezmou něco, co mám nejradši.

Já: tak promiň, sem netušila, že z toho bude takový drama.

Ona: protože seš úplně strašně blbá.

Udělá přitom takový raperský nebo jaký gesto, musím se smát, je tak srandovní. Pak se na mě vrhne, holčička, bouchne mě do břicha a uteče. Brečí přitom.

Na malou třináctiletou holku to docela bolí.

Před spaním myslím na to, jak mi natrhla slezinu, nikdo nic neví a já umřu. Dojmu se k slzám, jak to bude smutný pro všechny, až umřu.

Čtvrtek 5. září

V noci bouřka. Čistej vzduch. Ráno úplně šedivo a prší. Krása.

K. se na mě za celý ráno ani nepodívá. Než odejdu do práce, přijdu za ní, že jí dám to triko, co se jí tak líbí. Pošle mě do prdele. Zní to od ní ještě divně. Ale líbí se mi, je taková zapřená. To já bych vzala triko a pak svý starší ségře udělala nějakou svihárnou.

V práci mě dožene Helena, dělá jakoby nic, vždycky je tak veselá, a nejhorší je, že ona taková fakt je, proto ji maj všichni rádi,

pořád se směje. A že zítra po práci se bude pít, a že Robert asi taky, a že jestli pudu s nima? Jo, snažím se úplně bez zájmu, ale pak mi tři lidi v práci řeknou, že dneska nějak zářím. Cha.

Cestou z práce nový šaty, červený, doma pak dlouhá manikúra. Plán jít spát brzy, ráno si ještě umejt vlasy, což je největší přemáhání, vstávat o půl hodiny dřív, ještě na budík, máma kvůli tomu, aby mě probudila, vstávat dřív nebude.

Máma jen tak mezi řečí, co že má zejtra uvařit, proč, divím se, a máma: přece přijde Kuba s tou svojí slečnou, Petrou, mám teda udělat lososa?

Já nebudu, jdeme z práce někam ven, ani to neříkám nijak s důrazem, prostě oznamuju, a hle, máma tím tónem, kterým říká to, co nejde změnit: no to teda v žádném případě, je to večere s rodinou.

K. na mě vyplázne jazyk, směje se očima, to triko teda nedostane, i kdybych ho měla vyhodit do popelnice.

Zkusím to znovu, zase příšerná hádka, brečím, pak si uvědomím, že budu mít zítra strašně opuchlý oči, to mě rozbere ještě víc, nenávidím mámu, někdy prostě jo, pak táta z práce, trochu nám udělá rozhodčího, kompromis, od osmi večere s Kubou, v deset můžu jít.

Pátek 6. září

Zaspím, neumytý vlasy, dobíhat tramvaj, maluju se na záchodě v práci, aspoň odejít už ve dvě. R. nepotkat, nevádí, večer. Doma si umeju vlasy, ale není to dobrý, zkouším účesy, stejně skončím u toho původního, nejobyčejnější rozpuštěný vlasy, sem pořád stejná, stejně obyčejná. Pak si aspoň přistříhnu ofinu.

Máma: co sis to zas udělala? Vypadáš, jako když dítě ostříhá panenku.

Celou večeri s Kubou a Petrou sem nervózní, nemám hlad, už chci jít, jenom hrozně letmo vnímám, jak je brácha proměněnej,

jak je milej na tu holku, jak je vůbec milej, máma jak je nervózní, jak se snaží, a brácha to snáší, není na ni jako obvykle nepřijemnej.

Šaty si oblíknu až po večeři, protože sem si je nechtěla pokcat. K. řekne přede všema, jdeš na rande, co? Klepu si na čelo, ale cejtim, jak červenám. A ven.

Před hospodou už mi buší srdce, cigareta, abych se uklidnila, vejdu a R. tam není. Chvilí ještě doufám, že je třeba na záchodě, ale ne. Helena neví. Vůbec nepřišel.

Balí mě dva jiní kolegové, ach jo, tak otravný, nejraději bych šla pryč, bez něj to nemá cenu, stejně si nemám s nikým co říct, co je mi do jejich firmy, což je jediný, co maj společný.

Dvě mochíta, omluva, musím na záchod, a zmizet.

Pěšky domů, je mi smutno, ale krásnej večer, než dojdu domů, je mi dobře, co nějaké Robert. Stejně za chvíli začnu chodit do školy, odsud odejdu, nový lidi, nový kluci. Doma máma, chce řešit Kubu, jak byl jinej a milej, a že to nevádí, že ta holka je starší, dvacet devět není žádnéj věk, přemlouvá sama sebe, tak kejvu, že jo, že na to ani nevypadá, taky se bude stěhovat k ní, máma se z něj nejspíš rozplyne štěstím. Já mluvit nechci, lehnu si, ještě sem vyzenovaná, nikoho a nic nepotřebuju, co na tom, jak je hezkej a jak se krásně směje, a vtipnej jak je. Najednou si vysnívám, jak měl proběhnout dnešní večer, líbání na zastávce tramvaje, pak ji necháme ujet, jdeme noční Prahou, mluvíme o oblíbených knihách a shodujem se, taky má rád komiksy. Nejvíc ty vážný. A když má oblíbenou písničku, poslouchá ji pořád dokola.

A stejně to takhle bude, vim.

Sobota 7. září

Naši i K. na chatu, nejedu, přijde Zuzana, kouříme na balkóně, ona mluví, já poslouchám, nebo taky neposlouchám, ona stejně pořád všechno dokola, chodí s Jirkou už třetí rok, no tak to je jasný,

že už si nepovídaj, já se skoro nedostanu ke slovu, přitom chci taky o R. mluvit. Zuzana taky hodně ráda radí, to mám zvlášť ráda. Jenže zas bejt celej den sama... A taky je vtipná. Když je dobrá nálada, smějem se hodně, což dneska je.

Odpouklidim (cena za to, že nemusim na chatu), upeču si brambory, kouknu na dva filmy, co přines Kuba, *Simpsonovi ve filmu*, ani napodruhý to není lepší, vlastně spíš horší, *Piráti na vlnách* lepší.

Večer nic, myslim na R., čtu, četuju, koukám na televizi, kde nic. Víkendy sou dlouhý. Nevyšla sem vůbec ven. A nečistila si zuby.

Neděle 8. září

Vrátěj se, za babičkou samy s mámou, táta pracuje, K. už zase v autě v uších sluchátka, tak vida, to rodiče vyměkli brzo. Babička dneska hrozně veselá, povídá nám o slepicích, kolik nesou, a taky která zelenina se letos vyvedla, tak kejvem, že to je paráda, vzpomínám na babičky slepice a jak je zabíjela a my sme se koukali.

Babička teď vypije celej ten posilňující nápoj, dokonce nás správně rozeznává, mamka má hroznou radost, překvapivě to nějak zapůsobí i na mě. Třeba to s babičkou nepůjde dolů tak rychle. Cestou domů se zastavíme u tety Lenky, je tam i sestřenka, hrozně ztloustla, když čekala mimino, má prsa úplně gigantický, a to sme kdysi nosily stejný triko, neuvěřitelný. Ale Barborka je roztomilý miminko, hraju si s ní, chytá mě těma maličkejma ručičkama, úplně mě to rozněžní, miminko.

Klára ji pak kojí, to mě zase odněžní.

Hrozně Roberta miluju. Těším se do práce.

Večer hádka s Ka, že dlouho zabírám koupelnu, ona musí jít spát, protože ráno vstává. Řeší se to, jako by to byla jaltská konference. A já rozhodně nejsem Stalin.

Poznatek: V jednom odstavci třikrát *miminko*. Někdy mi připadá, že sem slepá nebo hloupá, ačkoliv prokazatelně nejsem ani jedno. Ha, Martička, nejchytřejší holka na světě.

Pondělí 9. září

S Robertem na cigáru, sami dva, pozdravíme se, připálí si ode mě. Díváme se na sebe, sbírám odvahu se ho zeptat, proč v pátek nebyl v hospodě, už bych to fakt řekla, ale přijde někdo, koho on zná, já ne, a začnou se bavit spolu, tak smůla.

A pak když odchází, tak se otočí a řekne: máš hezkou ofinu, a přitom se tak směje, jako že je to fór, protože já si to fakt zkrátila hodně, vlastně už skoro ofinu nemám, taky se směju. Super.

Poprvé, co tu sem, mě ta práce baví.

Večer ven, rodiče zas nějaký řeči, musim furt pít? Musim, řeknu, to má táta zvlášť rád, vim.

S lidma ze třídy, ale bez Zuzany, nuda, ale mám dobrou náladu, a pak navíc přijde Vrána z bēčka a je hrozně vtipnej. Velká škoda, že šilhá a má příšerný bedáry. Strašný, stejně sou to takový kecý,